

Oslo, torsdag 10. december

I

Nina baner sig vej imod strømmen af mennesker, som vælter op fra tunnelbanetrapperne på Egertorvet. Hun fortsætter ned ad Karl Johan, hvor varmerørene under flisebelægningen holder overfladen snefri. Hun sætter farten op. Trafiklysene skifter til rødt, men Nina standser ikke. Hun kaster et blik over skulderen og løber videre. Udstødningsgasserne, som driver hen over asfalten, reflekterer lyset fra bilerne i morgenmyldretiden og stiger op langs karosserierne. Plasticnisser, iført uldtrøjer og vadmelbukser, står og smiler i butiksvinduerne. Udstillingsmannequinerne smiler fastfrosne smil og vinker med stive arme. Nina halser forbi som en skygge i vinduerne.

Hun løber videre ned ad trappen til Jernbanetorvets T-banestation.

Et tog kommer buldrende ind på stationen og standser. Dørene glider op. Passagerer strømmer ud på perronen.

Nina tøver. Venter. Ser sig om. Dørene lukkes i. Hun kaster sig ind i sidste øjeblik. En mand gør det samme i vognen bag hendes.

Toget sætter i gang. Der er varmere herinde, men Nina fryser. Toget slingrer og kaster sig voldsomt rundt i svingene. Passagererne klamrer sig til stængerne, som går fra gulv til loft. Nina sidder med ryggen mod køreretningen. Hun lader blikket glide hen over passagererne, som sidder tæt og står tæt, nogle med blikket rettet mod loftet, andre med øjnene begravet i en avis eller en bog. Nina lader blikket vandre videre. Hun får øjenkontakt med forfølgeren.

Han sidder langt tilbage i den næste vogn og hæver den ene hånd til hilsen.

Nina rejser sig med et sæt. Hun halter frem i vognen. Toget er propfyldt, og Nina skjuler sig bag andres rygge, idet hun bevæger sig frem mod døren. Toget stopper på Grønland station.

Dørene går op.

Nina venter, og lige inden dørene lukker igen, står hun af.

Toget kører videre.

Nina bliver stående på perronen. Hun står helt stille, som om hun er bange for at orientere sig, bange for at kende resultatet af sin pludselige manøvre. Endelig vender hun sig om. Og så får hun øje på sin forfølger, som står nogle få meter fra hende.

De står i nogle lange og tavse øjeblikke og ser hinanden ind i øjnene. Nina skal til at sige noget. Ordene drukner i bulderet fra et nyt tog, som bremser foran perronen og standser. Manden kan læse Ninas frygt.

Dørene glider op, mennesker strømmer ud, og et fåtal stiger på.

De to står stadig stille. Kun Ninas blik flakker.

Dørene er ved at lukkes.

Nina kaster sig ind.

På mirakuløs vis lykkes det også for forfølgeren, i sekundet inden dørene lukker.

Toget begynder at køre. Nina går fremad i vognen og skubber til medpassagerer, mens hun går. Hun befinder sig i forreste vognstamme. Hun bliver tvunget til at standse, da hun ikke kan komme længere. Langsomt vender hun sig om og møder igen sin forfølgers blik. Sådan står hun stadig, da toget kører ind på næste station. Dørene slås op. Nina venter. Dørene skal til at lukke.

Nina kaster sig ud i sidste brøkdæl af et sekund.

Nina går langsomt og kaster jagede blikke til begge sider. Idet toget kører videre, ser hun sig omkring. Ser kun andre passagerer, ikke forfølgeren. Det tynder ud blandt menneskene på perronen.

Så opdager hun det. Hun har passeret ham. Nu sætter manden sig i bevægelse. Han begynder at gå frem imod hende.

Nina løber hen ad perronen. Der er kun de to nu. Nina løber tæt op ad muren. Men muren har en åbning.

Hun kaster sig rundt og springer ned på skinnelegemet. Så

løber hun ind i tunnelen. Straks efter er hun gået i et med mørket i tunnelen.

2

Den nederste stribe af himlen var en purpurfarvet lineal over horisonten, et rødt indhug i en pastel af gråtoner. Frosten stod som en damp op fra havnebassinet. Der var minus 24 grader udenfor. Om få dage ville hele havnen være frosset til.

Lena standsede for rødt lys ved Kontraskjæret. Bare tanken om de 24 minusgrader fik hende til at skutte sig.

»Har du sådan noget liggende her?« spurgte Emil Yttergjerde. Han sad foroverbøjet på passagersædet og rodede i handskerummet efter en cd. Nu holdt han en uåbnet pakke Tampax frem.

»Du finder den ikke dér,« sagde hun. »Den ligger garanteret i et andet cover, det er umuligt at holde orden på sine cd'er, mens man kører bil.«

»I et andet cover? Vi taler om Tom Waits,« sagde Emil. »Man behandler ikke Tom Waits på den måde.« Han ledte videre i handskerummet. Lyset skiftede til grønt, og Lena begyndte igen at køre.

»Hvad er det her?« spurgte Emil Yttergjerde, idet hun gearede ned, drejede og kørte over sporvognsskinnerne.

Det gav et sæt i Lena. »Læg den!« sagde hun hurtigt. »Det er en peberspray.«

»Den er jo farlig,« sagde Emil.

»Netop. Og det er derfor, du skal lægge den fra dig!«

Lena styrede bilen hen mod Rådhuskajen, hvor der i forvejen stod en patruljevogn og en ambulance.

Lena standsede bilen, trak håndbremsen og tog pebersprayen ud af hånden på ham. »Hvor er låget?«

»Der var ikke noget på.«

»Sæt låget på!«

»Men det passer, der var ikke noget på.«

Lena smed sprayen fra sig, åbnede døren og stod ud. Kulden ramte kroppen som en hård mur. Det knirkede i snedækket for hvert skridt, idet hun gik frem mod to uniformerede betjente, som var ved at rigge en afspærring op med bukke og tape. To andre personer tumlede med en gul lift på kajkanten. Motoren i liften skreg som en kat. En mand i gul redningsdragt stod på en redningsflåde og var ved at binde et tov under armene på en livløs mandekrop, som flød i vandskorpen.

En af mændene fra ambulancetjenesten prikkede hende på skulderen. »Jeg hører, at det er dig, der har kommandoen her?«

Hun nikkede.

»Han er død og har været død et stykke tid; vi har ikke noget at gøre her, så vi trækker os.«

Hun nikkede igen. »Okay.«

Ambulancen startede og kørte væk.

Liften hejsede manden op af vandet. Den stive krop slog ind mod murkanten, og kranføreren bandede.

En sporvogn gled ud fra stoppestedet foran Vestbanetomta og forsvandt bag de spidse tage på teltene på julemarkedet, som lignede en slags landsby foran rådhuset. Julebelysningen skin-nede inde i bygningen.

Kranføreren bandede igen. Kroppen blev hævet højere op og roterede i luften. Jakkeskøderne hang ned som tunge vimpler. De dryppede af vand, som øjeblikkeligt frøs til istapper på tøjet. Manden i kranen brølede, at en eller anden skulle gribe fat. Hænder blev rakt i vejret, handske- og vanteklædte. De kunne ikke nå derop. Kroppen hang for højt.

»Ned, ned, ned,« hviskede Lena til kranføreren.

Liget ramte jorden. Emil Yttergjerde greb fat i tovet og væltede liget om på ryggen. Vandet på den dodes ansigt frøs til is, mens de så på. Et glaseret ansigt tilhørende en ung mand med kort, lyst hår. Lena knælede ned og undersøgte hans hænder. Ingen vielsesring, men et kostbart armbåndsurs om venstre håndled: et kronometer fra Tissot, som tikkede og gik. Klokken var blevet ni.

Lyden af korsang kunne høres langt borte og kom som i bølger gennem det grå lys. Lena vendte sig om og stirrede med

missende øjne i retning af lyden. Bag hegnene, mellem teltene på julemarkedet kunne hun skimte en flok nonner, som sang en salme for de først ankomne kunder. Sortklædte. De lignede krager.

En gruppe tilskuere havde samlet sig bag politiafspærringen. En blitz lynede.

»Jakketsæt og selskabssko i 25 graders frost,« mumlede Emil og tilføjede som for at forklare: »Hjem fra julefrokost, skidefuld, og så gik han hen til kajkanten for at tisse.«

Lena knælede ned, rodede i de våde lommer og fandt et nøgleknippe. I inderlommen på habitjakken lå en tegnebog.

Lena åbnede den stivfrosne tegnebog. Hun var nødt til at tage handskerne af. Hun pustede på fingrene og studerede hans kreditkort, ejeren af kortet hed *Sveinung Adeler*. Fødselsdatoen afslørede, at han var 31 år gammel. Tegnebogen indeholdt også en recept på noget cortisonsalve og en bunke pengesedler, som endnu ikke havde nået at fryse sammen til en isblok. Hun talte to tusinde to hundrede kroner.

Den døde havde været en høj mand, slank og velproportioneret. To år yngre end mig, tænkte Lena. Det her var en mand, som i går kunne have siddet i samme bus som jeg, og som bagefter kunne have spinnet sig våd af sved i samme træningslokale som jeg.

Det er bare så sørgeligt, tænkte hun og skuttede sig. Nonnerne holdt endelig op med at synge. Det var blevet lidt lysere, decembers grålige lys. Det skramlede fra Nesodden-færgen, som var ved at lægge til kaj et par hundrede meter væk. En sort flok vinterklædte mennesker væltede ud og spredte sig, mens de fortsatte videre mod Vikaterrassen og Nationalteatret.

De eneste, som fokuserede på den scene, hun selv stod på, var den lille gruppe pressefolk bag afspærringsbåndet.

Da rustvognen kørte af sted med den døde til Retsmedicinsk Institut, havde to gerningsstedsteknikere taget kajen under deres kommando. Lena og Emil gik tilbage til bilen.

Lena tog en dyb indånding, da hun nåede frem til afspærringsbåndet, hvor pressefolkene ventede, og sagde: »Vi ved ikke

mere end det, I selv har set. Mand, etnisk norsk, antagelig forulykket i løbet af natten. Vi skal lige have styr på kendsgerningerne, og så udsender vi en pressemeddelelse, når vi ved lidt mere.«

Hun skyndte sig forbi flokken.

En hånd greb om hendes arm.

Lena vendte sig om.

Manden, som havde grebet fat i hende, var omkring fyrrer, havde langt, bølget, brunt hår, et pænt, ubarberet ansigt og grå øjne, som søgte hendes oven over et smil, som afslørede en lille revne imellem fortænderne.

»Et skud af dig?« Han viftede med et kamera. Hans øjne glimtede muntert, og hun smilede tilbage.

»Nej, tak,« sagde hun og åbnede bildøren. Hun satte sig ind.

»Her!«

Hun tog imod det visitkort, han rakte hende, og trak døren til.

Emil satte sig bag rattet. Pressefolkene var på vej væk. Hun betragtede skikkelsen, som bevægede sig smidigt hen over pladsen, mens han trak tørklædet tættere sammen om halsen og satte en hue på hovedet. Hun læste på kortet: *Steffen Gjerstad, journalist.*

»Jeg kender lidt til den fyr,« sagde Emil. »Det vil sige, min kone gør. Monica. Hun sidder i receptionen på Dagens Næringsliv. Han arbejder dér.«

»Pæn røv,« sagde Lena.

»Lena,« stønnede Emil og rystede smilende på hovedet. Han startede bilen, som sprang frem med et lille ryk.

3

Fartein Rise var en høj og lidt ranglet mand med langt hår, som han hele tiden strøg bagover med to fingre og samtidig forsøgte at sætte fast bag ørerne. Frisuren måtte være et levn fra tyve år tilbage, dengang Fartein Rise var motorcykelbetjent, red på sin store BMW og tiltrak damer med sin hippiestil. Han forstær-

kede stilen med sin korte læderjakke. Men håret var med årene blevet tyndt og gråsprængt.

»Det er bare utroligt,« sagde Rise med sin Bergen-dialekt. »En af togførerne på T-banen ser et menneske løbe på sporet inde i tunnelen. Han slår alarm. Driftsafdelingen på Tøyen standser al trafik og sender folk ind for at tjekke. De gennemtrawler tunnelen, men finder ikke en levende sjæl – påstår de. Så sættes trafikken i gang igen. På Grønland station står Grorudtoget. Det når at køre to hundrede meter. Og gæt, hvad der så sker. Der står denne her dame bag en af pillerne mellem sporene derinde. Og hun kaster sig simpelthen bare frem.«

Gunnarstrandas kuglepen holdt op med at fungere. Han så op, stirrede direkte på Rise. Det virkede, som om Rise ventede på en kommentar. Gunnarstranda prøvede pennen igen. Den virkede stadig ikke. »Har du en pen?« spurgte han.

Rise fiskede en sølvfarvet Ballograf op af brystlommen i sin motorcykeljakke.

»Damen blev simpelthen kørt i småstykker. Man kunne have samlet det hele op i en bærepose fra IKEA,« sagde Rise. »Hvis det ikke lige havde været sådan noget svineri. Tyve minutters højtryksspuling i vinterkulden er jo et helvede for hvem som helst.«

Gunnarstranda var ikke interesseret i Rises arbejdsopgaver i T-banen. Men al den snak gjorde ham ukoncentreret. Han var halvt færdig med at udfylde tipskuponerne. Men hvor var han i systemet?

Emil Yttergjerde kom ind ad døren og satte sig ved siden af Gunnarstranda.

»Det kan man da kalde en gedigen start på dagen,« sagde Rise.

Yttergjerde hviskede til Gunnarstranda: »Hvad snakker han om?«

Gunnarstranda opgav at udfylde flere felter. Han skubbede kuglepennen tilbage og samlede tipskuponerne sammen. »Hvad er det, du ævler om, Rise?«

»En dame kastede sig ud foran et tog på T-banen,« sagde Fartein Rise, »og det er selvfølgelig tragisk, og selvmordere er udspekulerede. Men hvordan kan det lade sig gøre? De ansatte

fra T-banen påstår jo, at de havde tjekket tunnelen uden at finde hende. Jeg, som står der foran togvognene, kan jo se, at der er flere gemmesteder derinde. Nicher med gitter for i tunnelmuren. Men et gitter kan jo brækkes op.«

»Jeg bliver dårlig, hver gang jeg hører om selvmord,« sagde Yttergjerde.

»Jeg fatter bare ikke, at det er muligt,« gentog Rise. »Dem, der gennemsøger den tunnel, må da kunne forstå, at det kan betale sig at lede rigtig grundigt. Der bliver jo meget længere togstandsning efter et selvmord.«

»Det tror jeg, de har forstået,« sagde Gunnarstranda tørt. Han brød sig ikke om at høre folk beklage sig over andres arbejdstid. Det mindede om sladder. Kaglen omkring vandposten.

»Var hun ung?« spurgte Yttergjerde.

Rise trak på skuldrene. »Næsten tandløs og med fixeudstyr i lommerne. Narkovrag. En af dem fra Banegårdspladsen. Hun skulle bare vide, hvor meget besvær hun har startet. Hvorfor skulle hun dræbe sig selv dernede? Kunne hun ikke lige så godt have skudt sig med en overdosis heroin?«

»Narkovrag?« sagde Yttergjerde. »En vi kender?«

Rise trak på skuldrene. »Hun hed Nina Stenshagen.«

Yttergjerde rystede på hovedet.

»Hvordan kan det lade sig gøre?« begyndte Rise igen, »at gennemsøge en tunnel med lyset tændt uden at finde ...«

Gunnarstranda, som havde besluttet sig for at udfylde sine kuponer færdigt et andet sted, hørte ikke mere. Døren smækkede med et brag efter ham.

4

Lena fandt en ledig plads mellem to halvmeterhøje kanter af snedriver i Vogts Gate. Parallelparkering på meget lidt plads var Lenas speciale. Hun blinkede af og kørte forbi den første bil, blæste på køen, som måtte bremse bag hende og svingede brat ind i hullet mellem to biler, vred rattet hårdt rundt og trådte på

speederen. Bilen gled på plads, som om den og hullet var skabt for hinanden. Lena gik ud og tjekkede resultatet, inden hun gik de få meter hen til opgangen. Navneskiltene ved dørtelefonen på muren afslørede, at Sveinung Adeler boede på anden sal. Kunne den afdøde have haft en samlever? Det så ikke sådan ud, der var kun ét navn ud for anden sal.

Lena ringede på og ventede, mens hun sorterede nøglerne i det knippe, hun havde fundet i hans lommer.

Der kom ingen lyd ud af højttaleren ved dørtelefonen. Ikke nogen summen i låsen.

Hun trykkede på knappen to gange mere, inden hun låste gadedøren op. Hun fandt navnet *S. Adeler* i rækken af postkasser. Adresseløse reklamer. Ingen breve. Lena lukkede postkassen og gik op ad trappen.

Der stod ikke andre navne end Sveinung Adellers på døren. Han havde sandsynligvis boet alene. Hun fumlede lidt med sikkerhedslåsen, som skulle drejes om tre gange, før døren ind til lejligheden gled op.

Hun blev stående lidt i entreen og indåndede atmosfæren. Der var helt stille i lejligheden bortset fra en svag summen fra et køleskab, som satte i gang længere inde. Lena snusede ind og fornemmede en svag lugt af brun sæbe.

Til venstre stod en skydedør åben. Den førte ind til et soveværelse. En hvid dobbeltseng dominerede rummet. Den var pænt redt. På væggen hang en plakat af Rihanna iført et hvidt, hel-dækkende trikot. Hun kunne lige så godt have ladet sig fotografere splitternøgen. Lena gik videre ind i stuen. Den ene væg var nærmest tapetseret med rygge af dvd-omslag. En stor flad-skærm dominerede en anden væg. Et surround-anlæg. Hun så på filmtitlerne. Mange actionfilm. Hun noterede sig enkelte titler: *Pulp Fiction*, *Fargo*, filmene med Jason Bourne. Desuden: Hong Kong-film og amerikanske B-film med Travolta og Cage i hovedrollerne. På nederste hylde stod et par film med Playboys kaninlogo på ryggen. Det her var helt tydeligt en ungkarls stue. På bordet stod to tomme flasker mexicansk Corona. Der var ingen askebægre.

I et hjørne af stuen var der en køkkenniche. Der lå et ark papir

på bordet. En besked skrevet med sirlig skønskrift:

Der mangler vaskepulver og Jif.

Beskeden var underskrevet: *Pamina*. Formodentlig hushjælpen. Denne Pamina havde måske lige været der. Der stod ingen gryder med madrester på komfuret.

Lena åbnede køleskabet. De sidste fire flasker øl i six-pack'en stod på øverste hylde. Derudover indeholdt skabet to tomater, en pakke færdigmad fra Fjordland, en karton æblejuice og en uåbnet pakke med to kyllingefileter. Det var en enlig beboers køleskab.

Hun gik tilbage til entreen og åbnede et skab. Det var propet med løbesko og skistøvler. Sveinung Adeler havde været glad for at træne.

Spejlhylden i badeværelset var overfyldt. En elektrisk tandbørste og en barbermaskine midt i et væld af fancy flasker med aftershave og deodoranter: Dolce & Gabbana, Armani, Hugo Boss, Tommy Hilfiger. Der var næsten flere flasker på den spejlhylde end på Lenas derhjemme.

Hun undersøgte snavsetøjskurven. Den var propfuld af jeans, træningstøj, undertøj.

Denne lejlighed afslørede ikke meget. Der var ingen kalender, ikke engang et skrivebord. Ingen pc. Hvorfor ikke? Havde han haft en laptop med sig i nat? I så tilfælde ville den blive liggende, indtil mudderet i Oslos havnebassin blev dissekeret af arkæologer engang i fremtiden.

Lena, som skulle kontakte de pårørende, havde brug for nogle personlige oplysninger. Hun kiggede ind i soveværelset en gang til. Her var heller ikke noget skrivebord eller hjemmearkiv, intet.

Hun låste sig ud. Plomberede døren med politiets segl. Gik ned ad trappen og ud på gaden. Kulden bed i næsen.

Forfængelighed og vintervej hører ikke sammen, tænkte Lena, da hun stavrede af sted i en tyk dynejakke, mens hun bandt pelshuens bånd under hagen. Hun følte sig som en pingvin og tænkte, at hun sikkert også lignede en, men det betød ikke noget. Det drejer sig om at prioritere sundheden frem for skønheden, når kulden har bidt sig fast. Folk på det ufejdede fortov var en studie i diverse tophuer, lange frakker og klodsede

vinterstøvler – også manden et par meter foran hende. Parka-coat og strikhue. Uldluffer.

Vedkommende mandsperson stod med en luffe på hver side af hovedet og kiggede ind gennem vinduet på hendes bil.

Hun rømmede sig højt.

Personen rettede sig op. Hun genkendte ham lige akkurat under huen. Det var journalisten Steffen Gjerstad.

Gjerstad smilede, da han fik øje på hende. »Så mødes vi igen.«

»Det gør vi,« sagde hun og tog den ene vante af, mens hun fandt bilnøglen i en lomme.

»Jeg genkendte Sveinung, mens han hang og dinglede i kranen,« sagde Gjerstad. »Jeg har interviewet ham et par gange. Har du været oppe og undersøge hans lejlighed?«

»Vi koncentrerer os lige nu om at få underrettet hans pårørende,« sagde Lena.

Frostanden dannede rim under de hårtotter, som stak ud under kanten på Steffen Gjerstads hue. »Han var vestlænder. Kom fra Jølster, tror jeg. Talte med ret bred dialekt og nævnede stedet. Så der bor hans mor og far sikkert – i Jølster.«

Uvilkårligt strøg Lena sig med den vanteløse hånd gennem sit eget hår og stak enderne ind bag tørklædet. »Nå, så du har interviewet ham? I hvilken forbindelse?«

Steffen Gjerstad smilede skævt. »Vi kan bytte informationer,« sagde han og blinkede påtaget konspiratorisk. »Var det en ulykke?«

»Det tyder på det.«

»Men du ved det ikke med sikkerhed?«

Hun kunne godt lide Steffen Gjerstad og smilede bag tørklædet. »Det vil være forkert af mig at påstå noget, før vi grundigt har undersøgt, hvad der skete, da han faldt i vandet. Ved du, hvad han arbejdede med?«

Steffen Gjerstad stak lufferne ind under armen og tog en portion snus fra en æske, han fiskede op af jakkelommen. »Staten. Finansministeriet.« Han børstede snusrester af hænderne og talte videre med en bule under overlæben.

Lena tænkte, at snus ikke var verdens smarteste scoretrick. Men hun greb sig øjeblikkeligt i det: Score? Styr lige din fantasi.

Steffen sagde: »Ikke noget på tryk. De to interviews var mere en slags research til nogle sager, vi arbejder med. Vi, altså avisen.

»Men du kendte Adeler?«

»Nej. Vidste hvem han var, vil jeg hellere sige. Han hang ud med børsmæglere og finansfolk. Den avis, jeg arbejder for, fokuserer på markedet og økonomi, og miljøet er ikke stort.«

Gjerstad tav et par sekunder, mens han tænkte sig om. »Sveinung Adeler var lidt af en stræber.« Han smilede. »Han ville interviewes på Beach Club og den slags steder, var lidt af en *name dropper*, i går mødte jeg den og den kendis, altid sidste skrig i påklædning og med næsen i sky, men han var også en okay fyr, machotypen, trænede meget og på et ret højt niveau, tror jeg, fortalte HØJT OG TYDELIGT at han deltog i Birkenbeiner- og Vasaløbet og det dér løb nede i Italien ...« Gjerstad knipsede med fingrene, mens han ledte efter navnet. »Marcialonga.« Han stod lidt og overvejede. »Ikke lige min stil.«

Lena låste bilen op. Hun havde selv deltaget i Birkenbeinerløbet tre år i træk. »Det var hyggeligt at møde dig, Gjerstad.«

»Steffen.« Han blinkede.

Hun kunne ikke lade være med at smile tilbage og gentog: »Steffen.«

»Og dig?« spurgte han.

»Hvad med mig?«

»Hvad hedder du?«

»Lena.«

Han ventede stadig, med smilet lurende i mundvigene.

»Stigersand,« tilføjede hun.

»Og du har måske også et telefonnummer?«

Det var hurtigt, tænkte hun, men kunne egentlig også godt lide det. Kunne lide det underforståede. Hun pressede stemningen endnu en tak opad og spurgte: »Hvad skal du med mit telefonnummer?«

De stod lidt og så hinanden ind i øjnene, begge lattermilde. Han sagde: »For det tilfælde at jeg skulle komme i tanker om noget, som de siger i krimiserierne i fjernsynet.«

Hun nikkede, stumt.

Han tog en kuglepen op af inderlommen. Med lufferne under

armen skrev han hendes telefonnummer på sin ene hånddryg. Begge hans hænder var fulde af kuglepensnotater. Der var noget barnligt, drenget over synet, som fik Lena til at føle et strejf af ømhed i brystet. Så er det nok, tænkte hun og satte sig ind i bilen.

Hun kørte sin vej uden at se sig tilbage. Standsede for rødt lys uden for Soria Moria. Hendes mobil bippede. En sms:

Glemte at ønske dig en god dag. Steffen.

Han gjorde hende i godt humør. Det måtte hun lade ham.

5

Gunnarstranda havde lige nået at sætte sig, da døren gik op.

Rindal stod i døråbningen og betragtede ham uden at sige noget.

»Sådan plejede min kone at se på mig,« sagde Gunnarstranda og smækkede skrivebordsskuffen i, »hvis hun havde brændt sværen på juleflæskestegen eller glemt at købe vin på en lørdag.«

Rindal smilede ikke. Han kom helt ind og lukkede døren bag sig. »Kunne du ikke påtage dig besværet med at tale med Driftsledelsen på T-Banen?«

»Om hvad?«

»Jeg er lige blevet ringet op,« sagde Rindal, »af T-banens sikkerhedstjeneste.«

Gunnarstranda nikkede spørgende.

»Det drejer sig om den der personpåkørsel tidligere i dag. Der ligger mere bag den, end vi først antog.«

Vi? tænkte Gunnarstranda uden at sige noget. Han ventede på fortsættelsen.

»Trafikledelsen havde fået en melding om, at der var mennesker i tunnelen, så de standsede trafikken. De slukkede for strømmen og sendte folk ind for at *visitere* tunnelen, som det hedder. Det hele blev afblæst som falsk alarm. Ingen personer blev observeret. Togene får grønt lys. Trafikken går i gang. Og det første, der sker, er en påkørsel. Det er sket før. Selvmordere

er snu. De gemmer sig. Jeg har selv gået strækningen mellem Grønland og Tøyen flere gange. Det har du sikkert også. Der er beskyttelsesrum og gange dernede. Det er lykkedes for vedkommende at skjule sig og så kaste sig ud, da det første tog kom kørende. Men nu ringede T-banens sikkerhedstjeneste altså lige til mig og sagde, at de har registreret en alarm fra en nødudgang derinde. Det er sket *efter* påkørslen. En eller anden har altså forladt tunnelen efter selvmordet, og det var ikke nogen af de ansatte på T-banen, som gik ud ad den nødudgang.«

»Hvad med Fartein Rise?«

»Hvad med ham?«

»Jeg troede, det var ham, der havde den her sag.«

Rindal tog en dyb indånding. »Der er noget, jer gerne vil, at du forstår med hensyn til Fartein Rise,« sagde han med sagte stemme.

Gunnarstranda rejste sig og tog vinterjakken, som hang over stoleryggen, på.

»Rise og hans samlever fik en søn for to år siden. Denne dreng har et syndrom, en hjerneskade og et eller andet med vejrtrækningen. Drengen kræver sygepleje 24 timer i døgnet, hjælp til at trække vejret og en evig tilførsel af ilt til blodet. Han er derhjemme, men det er nattevagter og alarmer og babu-babu på hospitalet, hvis drengen begynder at rode rundt i sengen, og det gør han vistnok temmelig tit.«

Gunnarstranda dumpede ned på stolen igen. »Stakkels mand,« mumlede han.

»Og det er ikke engang det hele,« sagde Rindal. »Et sygt barn er én ting, men det slider også på parforholdet ikke at have et privatliv og at få sit hjem invaderet af sygehjælpere dag efter dag, måned efter måned. Det er endnu værre at bibeholde en karriere, især som politimand. Han søgte jobbet her for at få et pusterum. Men han tager hjem til Bergen hver eneste weekend og en til to dage ugentlig. I den tid, han ikke arbejder her eller står på pinde hjemme, er han fyldt med dårlig samvittighed. Det, jeg prøver at sige, er, at det ikke er sikkert, at han er den rette mand til at drage konklusioner i en sag som den der påkørsel.«

»Det forstår jeg. Men det lyder nu ikke specielt smart at

arbejde i Oslo, når man har kone og barn, som har brug for en døgnet rundt, i Bergen.«

»Det er strengt taget ikke vores bord,« sagde Rindal. »Men du forstår vel, at det slider på psyken at have et barn, som kræver pleje 24 timer i døgnet? Manden har brug for en lang line.«

Gunnarstranda blev siddende og betragtede Rindal i tavshed.

»Jeg sætter pris på, at du forstår, hvordan landet ligger,« sagde Rindal. »Jeg vil bede dig og de andre om at vise en smule hensyn, når det drejer sig om Rise, og derfor vil jeg gerne have, at du påtager dig den lille, ekstra opgave. Tjek op på alarmen fra den nødudgang og se at få beroliget folkene i trafikstyrelsen deroppe. De er temmelig opkørte og vil gerne have klarhed over omstændighederne.«

Gunnarstranda havde ikke været i den nye driftscentral før. Men han huskede udmærket den gamle. Den havde en installation, som blinkede med analoge lyspærer og en lystavle monteret på en papvæg; det hele var koblet til klodsede el-kontakter og grå telefoner, som førte tankerne tilbage til 1960'erne

Den nye central var afsondret fra resten af verden med en massiv skydedør af glas. Det rektangulære rum var imponerende. Den ene langvæg var én gigantisk computerskærm, hvor det digitale toget lyste med samtlige stationer i farvekoder: vendesløjfer, togmarkeringer, sporskifter og de forskellige togs bevægelser fra station til station. Det minder om billeder fra Pentagon, tænkte Gunnarstranda, da han vendte ryggen til den store skærm og gik hen til de mænd, som styrede overvågningskameraerne. På væggen lyste skærbilleder fra femten af de flere hundrede operative T-banekameraer. Billederne viste togstrækninger, tunnelåbninger, billetautomater, perroner og et tog, som rullede ind på en station, som Gunnarstranda genkendte som Majorstua.

Gunnarstranda var på nik med de fleste ansatte i driftsafdelingen. Det var folk, som havde arbejdet på T-banen i årevis, som var begyndt som konduktører, billettører eller togførere, da etaten endnu hed Oslo Sporveie. De ansatte, som betjente driftscentralen, kendte T-banen ud og ind.

Han nikkede til operatøren, vidste hvem han var, men huskede ikke navnet.

To minutter senere havde operatøren spolet tilbage til klokken nul seks tredive på Grønland station. Billedet var i farver med høj opløsning.

»Hvad ser vi efter?« spurgte operatøren.

»En kvinde iført en rød bævernylondragt.«

Billedet viste passagerer, som stod stille eller gik frem og tilbage.

»Hun var narkoman og hørte til miljøet omkring Plata,« tilføjede Gunnarstranda, »Men det kan man sandsynligvis ikke se på billedet.«

Intet resultat. De havde nedgangen til Grønland station i billedet, de havde den såkaldte narkotrappe, de havde vestibulerne, gangene, perronerne, men ingen i en rød bævernylondragt. Minutterne tikkede og gik på overvågningsbillederne.

»Min fejl,« sagde operatøren. »Togføreren, som slog alarm, mente, at hun var på vej ned fra Tøyen.«

De fik et nyt skærbillede op. »Tøyen station har flere perroner.«

På skærbilledet gik folk frem og tilbage, steg ud og ind af tog.

Men de så ingen, som var klædt i en rød bævernylondragt.

»Måske kom hun kørende med toget,« sagde Gunnarstranda.

»Vi har de samme billeder, som togføreren ser på sin skærm, inden dørene lukkes,« sagde operatøren.

»Hvis observationen af personen på sporet skete nul seks tredive, må vi have et tog, som sætter folk af lige inden,« sagde Gunnarstranda.

Billederne kom frem. Hele togstammer i billederne. Folk steg ud. Dørene blev lukket. Toget satte sig i bevægelse. Nyt tog kom ind. Dørene åbnedes. Passagerer steg ud.

Dér. En kvinde i en rød nylondragt kastede sig ud, lige inden dørene lukkede helt.

»Det er hende.«

Personen forsvandt ud af billedet.

»Tunnelåbningen,« sagde Gunnarstranda.

De så den samme rødklædte person bevæge sig baglæns hen ad perronen, vende sig om og springe ned på sporet. Hun forsvandt i tunnelens mørke.

Både Gunnarstranda og operatøren stirrede stift på skærmen. »Dér,« sagde Gunnarstranda smilende. »Der var to.«

Billeder lyver ikke. På skærmen var det tydeligt. En person iført en kort jakke og med hættten op over hovedet skyndte sig efter Nina Stenshagen, forcerede plasticlågen for enden af perronen, løb ned ad trappen og forsvandt ind i den mørke tunnel.

»Den mand ved, hvad der skete,« sagde Gunnarstranda. »Det må være ham, der gik ud af nødudgangen efter påkørslen.«

»Det hjælper os ikke,« sagde operatøren mørkt. »Det betyder, at vores folk overså dem begge to, da de visiterede tunnelen. Det burde ikke være muligt.«

»Var lyset tændt, da de gennemsøgte tunnelen?«

Operatøren nikkede. »Men der er ingen kameraer i tunnelerne.«

Gunnarstranda tav og tænkte sig om. Denne sag begyndte at interessere ham. Manden på billedet fulgte efter Nina Stenshagen ind i tunnelen. Hvorfor? Hvad foretog han sig, da hun kastede sig ud foran toget? Hvorfor skjulte han sig hele tiden? Hvor skjulte han sig? Hvorfor forlod han først tunnelen efter påkørslen?

»Kan du prøve, om du kan få ansigtet på fyren i hættetøj frem?«

Operatøren spolede tilbage.

Han rystede på hovedet. »Det ser ud, som om vi kun har ham fra ryggen.«

»Han må jo være steget på toget et eller andet sted,« sagde Gunnarstranda.

»Der er mange steder at vælge imellem,« sagde operatøren.

Gunnarstranda rejste sig. »Kunne du arbejde lidt med sagen og give mig besked, hvis du finder noget?«

Lena fandt et bord med dagens tabloidaviser i pauserummet. Tomme og halvtomme kopper stod spredt rundt på bordpladen. Oven på aviserne stod en plasticdåse med pebernødder og ved siden af den en julestjerne. Hun stak en finger i pottejorden. Tør. Så tog hun en halvfuld tekop og hældte indholdet i potten, inden hun flyttede kagedåsen og tog den øverste avis. Der var intet om drukneulykken foran Rådhuskajen. Hvad med netaviserne?

Lena rejste sig og gik ind på sit kontor. Hun tog sin bærbare op af tasken, som hang over stoleryggen.

VG-nett og Dagbladet.no havde billeder af ambulancen og personale i refleksveste. Aftenposten havde fundet et gammelt arkivbillede af Lena. Hun brød sig aldrig om at se sig selv på billeder. På det her sad hendes hår oven i købet gyseligt. Artiklerne fortalte ingenting, ud over at en mandsperson var fundet forulykket.

Hun kunne ikke dy sig. Tastede sig frem til Birkebeinerløbets hjemmeside og søgte på navnet Sveinung Adeler. Hans resultater poppede op. Adeler havde set veltrænet ud. 2.57.06. Det var sindssygt godt! At løbe 54 kilometer på ski fra Rena til Lillehammer på under tre timer. Hendes egen personlige rekord var på 3.48.24, og da havde hun været så udmattet de sidste omkring ti kilometer, at det eneste, der holdt hende oppe, var ren viljestyrke. Ikke at gennemføre ville være ensbetydende med at blive mobbet for evigt af de mandlige kolleger i al almindelighed og Emil Yttergerde i særdeleshed.

Hun besluttede sig for at google journalisten Steffen Gjerstad. Der kom en del søgeresultater. Han var tydeligvis aktiv i en hel del sociale netværk. Hun blev opfordret til at klikke sig ind på Twitter, Facebook og LinkedIn. I stedet søgte hun efter billeder på Google. Fandt nogle og bladrede igennem dem. Ganske sej fyr, temmelig selvbevidst så det ud til. På to af billederne var han sammen med en gruppe jævnaldrende kvinder. De smilede. Han var helt tydeligt i sit es som eneste mand i selskab med yngre kvinder. På et af billederne kiggede han op på fotografen med et lidt usikkert ansigtsudtryk. Det kunne hun godt lide. Det og smilet.

Hun gik ind på Dagens Næringslivs hjemmeside og søgte på hans navn. Der kom en række titler rullende på artikler, han havde skrevet. Økonomistof og featurehistorier. En artikel om sejlbåde, en om tidens dresscodes for mænd og en om trends og mekaniske schweizerure. Artikler uden for hendes interessefære.

Hvad slags mand var Steffen privat? Kunne han for eksempel lide Tom Waits? Havde han plakater af erotomane sangerinder på sin soveværelsesvæg?

Hun lagde siden med alle søgeresultaterne på Steffen Gjerstads artikler ind som bogmærke og klappede maskinen i.

Telefonen ringede. Det var Ragnhild, som arbejdede i Sogn og Fjordane Politidistrikt. Lena og Ragnhild havde gået på Politiskolen sammen. De småsludrede lidt, inden Ragnhild kom til sagen. Sveinung Adellers pårørende i Jølster var nu blevet underrettet af sognepræsten. Ragnhild tilbød at tage ud og tale med forældrene.

Det sagde Lena ja tak til. »Spørg om de har et telefonnummer på hans hushjælp. Desuden vil jeg gerne vide, hvem han hang ud med her i byen,« sagde hun. »Hvis forældrene kan bidrage der, er det fint. Spørg også, om han havde en kæreste eller måske nogle eks'er. Spørg, hvornår de sidst talte med deres søn, om de måske ved, hvilke planer han havde for onsdag aften. Og, du, Ragnhild?«

»Ja.«

»Kan du ikke også bede dem om et fotografi? Helst så nyt som muligt.«

Hun blev siddende og stirrede lige ud i luften. Hun tænkte igen på Steffen Gjerstad. Så begyndte hendes telefon at ringe.

Telepatien fungerer, tænkte Lena. Det var Steffen Gjerstad, der ringede. Hun tog telefonen op. Den sitrede i hånden på hende, som et lille hjerte. Skulle hun tage den? Hun kunne godt lide ham. Men ting burde ikke gå for hurtigt.

Emil Yttergjerde kom ind og styrede direkte hen mod et fad med brune kager på bordet. »Lena, din telefon ringer.«

Hun nikkede og lagde telefonen ned i tasken. »Lad den ringe.«

»Jeg har hele tiden haft den opfattelse, at jeg skulle arbejde med Sektion Savnet,« sagde Fartein Rise.

Afdelingschef Rindal i Krim sagde ikke noget. Han lænede sig tilbage i stolen og betragtede Rise under halvt lukkede øjenlåg.

»Jeg søgte Frølich's stilling,« forklarede Rise. »Frølich var ansvarlig for savnede personer.«

»Frank Frølich er suspenderet,« sagde Rindal. »Hans sag er ikke afsluttet. Og vi omorganiserer Sektion Savnet indtil videre.«

»Men i jobbeskrivelsen stod ... «

»Det betyder ikke noget,« afbrød Rindal. »Ansvaret ligger hos mig. Anmeldelser om savnede personer bliver uddelegeret af mig.«

Rise virkede forurettet.

Rindal tog en dyb indånding. »Du gjorde et godt stykke arbejde i T-banen i morges, men der var vist et eller andet problem omkring nødudgangene i tunnelen.«

»Nå, men så følger jeg op på det.«

»Gunnarstranda er i gang.«

Rise blev stram i ansigtet.

»Jeg kunne ikke finde dig,« sagde Rindal og tog et stykke tyggegummi fra en pakke på skrivebordet.

»Du har en anstrengt hjemmesituation og mange rejsedøgn,« sagde Rindal. »Men enkelte sager kræver sin mand næsten døgnet rundt.«

Da Rindal skulle til at fortsætte, strøg Rise sit hår om bag ørerne og afbrød ham:

»Grunden til, at jeg søgte herhen, var, at jeg ville have mere ansvar. Jeg har brug for noget at udvikle mig på. Det ved du udmærket godt. Det er ikke retfærdigt, at jeg skal pendle mellem Bergen og Oslo for at arbejde med bagateller.«

Rindal sad et øjeblik og tænkte. Til sidst tog han et ark papir fra bordet. »Jeg har noget her, videreekspereret til os fra Sikkerhedstjenesten.« Han tilføjede: »Et forvirret brev, adresseret til et kvindeligt Stortingsmedlem. Det er sandsynligvis ingenting, men tjek lige op på det. Det er tilsyneladende en kvinde, som

har skrevet brevet. Stortingets sekretariat opfatter brevet som truende.«

Rindal skubbede papiret over bordet mod Rise, som blev siddende og så misbilligende på det.

Rindal så lige på ham.

Fartein tog papiret, rejste sig og gik.

»Rise,« sagde Rindal.

Rise vendte sig om i døren.

»Jeg vil gerne have, at du lærer Gunnarstranda bedre at kende.«

»Hvorfor det?«

Rindal slog øjnene ned. »Det tager vi senere.« Han svingede rundt på kontorstolen og koncentrerede sig om skærmen på sin pc.

Rise betragtede ham et par sekunder og gik så ud.

8

På vej hen imod Rindals kontor mødte Gunnarstranda Lena Stigersand. »Vil du gøre mig en tjeneste?« spurgte han hende.

Lena trak spørgende på skuldrene.

»Ring mig op om otte minutter.«

Lena så på uret. »Fra nu af?«

Gunnarstranda nikkede og gik videre. Han ville ikke give denne sag fra sig sådan uden videre. Der var en hel del ubesvarede spørgsmål omkring selvmordet i T-banen.

Rindal sad tavs, mens Gunnarstranda refererede, hvad han havde set i T-banens driftscentral.

»Der er to muligheder,« sagde Rindal, da Gunnarstranda tav. »Enten har den mystiske anden person en relation til det, der skete, eller også har han det ikke.«

Gunnarstranda modstod fristelsen til at sige noget.

»Der er altså to personer, som gemmer sig for eftersøgningsmandskabet,« repeterede Rindal, »og da dem, der leder, ikke

finder nogen, bliver strømmen slået til igen, og togene begynder at køre, hvorpå denne kvinde kaster sig ud foran toget. Der bliver en ny standsning og storalarm. Bliver passagererne evakueret?»

Gunnarstranda nikkede. »De måtte klatre ned på sporet og blev ført tilbage til Grønland station.«

»Hvornår?» spurgte Rindal.

»Påkørslen skete klokken 07.19.« Gunnarstranda konfererede med sine notater. »Det her er kronologien: En togfører ser en person løbe på sporet fra Tøyen station mod Grønland station og melder det. Strømmen bliver øjeblikkeligt slået fra. Klokken er da 06.37. Eftersøgningsmandskabet begynder at gå fra Tøyen og nedad mod Grønland station klokken 06.43. De bruger godt og vel tyve minutter. Det tager så lang tid, fordi der er beskyttelsesrum og sidegange og den slags nede i tunnelen. De lyser ind gennem gitrene for at se, om nogen skjuler sig der. De kan ikke se nogen. Strækningen er cirka otte hundrede meter lang. Da de når frem klokken 07.03, er status, at enten har togføreren set galt, eller også er vedkommende løbet ud igen. Derfor sender de to mand tilbage, en på hvert spor, for at tjekke en ekstra gang for en sikkerheds skyld. Disse to går lidt hurtigere og bruger nu cirka ti minutter. De melder om fri bane klokken 07.17. Strømmen slås til igen. Grorudbanen, som står på Grønland station, kører af sted, og påkørslen er en kendsgerning klokken 07.19.«

»Og hvad tid viser alarmerne, at nødudgangen bliver åbnet?»

»Klokken 07.22. På det tidspunkt er alle togets døre stadig lukkede, og togføreren ringede til driftscentralen og rapporterede, hvad der var sket. Evakueringen af passagerne begyndte først en halv time senere.«

Rindal og Gunnarstranda sad længe og så på hinanden.

»Der var en person nede i tunnelen, som var vidne til, at hun tog livet af sig,« sagde Rindal med dybe, tvivlende rynker i panden.

Gunnarstranda korrigerede Rindals konklusion. »Der var en person i tunnelen, en som ved, hvad der skete.«

Rindal løftede afværgende begge hænder. »Styr lige din fantasi. Dette her var et selvmord. *Case closed.*«

»Hun var en hårdt medtaget stiknarkoman, hvorfor tog hun ikke bare en overdosis, hvis hun ville dø?«

Rindal lukkede begge øjne. »Jeg hører ikke, hvad du siger.«

Gunnarstrandas telefon ringede. Han så på displayet og rejste sig. »Beklager,« sagde han, »men jeg er nødt til at tage denne her samtale.«

Gunnarstranda gik ud med telefonen for øret. »Et øjeblik,« sagde han og vendte sig om mod Rindal, mens han sænkede telefonen. »To personer, Rindal. Begge skjuler sig. Hvordan er det muligt, at sikkerhedstjenesten ikke opdager dem? *Det* er en pinlig og pernibel situation for T-banen, men også for politiet. Og lige præcis den tråd, har jeg i sinde at følge op på.«

Da han havde lukket døren bag sig, sagde han tak til Lena og afbrød forbindelsen.

9

Da Lena ringede Gunnarstranda op, stod hun i kø i kebabshoppen i Grønlandsleiret. Hun bad om at få sin mad pakket ind. Den lave sol kastede lange skygger og fik den skarpe luft til at virke endnu koldere, da hun travede op ad gangstien til Politihuset. På vej ind mødte hun Fartein Rise på vej ud. Hun nikkede til ham.

»Stigersand?«

Hun stoppede op.

»Det er dig, der har sagen om ham fyren, der blev fisket op af havnebassinet – Sveinung Adeler, ikke?«

Fartein Rise blev stående og surrede et langt tørklæde om halsen. Da han var færdig, så han spørgende på hende, som om han ventede en redegørelse.

»Det ligner en ulykke. Han blev sikkert dødtræt af et nachspiel efter en julefrokost og faldt i vandet på vej hjem,« sagde hun for at kvæle tavsheden. »Jeg ved sikkert mere, når jeg får talt med patologerne.«

Rise betragtede hende tavs med sit tunge blik.

Frostluften bed i ørerne, hun var sulten og ville ind og spise. Hun belavede sig på at gå videre.

»Jeg har et tip,« sagde Fartein Rise hurtigt. »Om den julefrokost i går aftes. Sveinung Adeler spiste sammen med et Stortingsmedlem.«

»Hvem?«

»Aud Helen Vestgård.«

Lena afventede fortsættelsen, sammenhængen. Den kom ikke. At snakke med ham her, er som at prikke gammel stearin ud af en snæver lysestage med en alt for bred kniv, tænkte hun, man får simpelthen ikke noget ud af det.

»Hvor har du det fra?«

Rise blinkede listigt og begyndte at gå ned ad bakken.

Lena blev forvirret stående i fire lange sekunder, mens hun stirrede efter skikkelsen, som fjernede sig. Så begyndte hun at gå efter ham med raske skridt. »Du har vel mere end bare et navn?«

Rise standsede. »Hvad mere har du brug for?«

Lena granskede sin hjerne efter et fornuftigt svar. »Hvad som helst. Den kvinde skal jo tjekkes ud af sagen.«

»Selvfølgelig skal hun det,« sagde Rise. »Spørg hende selv,« sagde han med et skævt smil. »Hvor svært kan det være?« Fartein Rise blottede nu en bred række tænder i smilet. »Er du nervøs for at tale med Vestgård? Hvis du har brug for hjælp, står jeg gerne til tjeneste.«

Lena mærkede sin irritation stige. »Du og jeg er kollegaer, vi informerer hinanden om det, vi ved, vi sidder ikke og holder hemmeligheder for os selv eller køber og sælger information til hinanden.«

Fartein Rise rystede på hovedet, som om han ikke forstod, hvad hun talte om. »Hvad snakker du om? Vi arbejder i et team, ja, og jeg har jo netop lige givet dig et tip i din sag og tilbød dig bistand, ikke?«

»Du kunne jo begynde med at fortælle mig, hvem der gav dig det tip.«

Rise stod lidt tavs og rugende, og tavsheden blev længere og længere. Han ville ikke ud med det, det var helt tydeligt. Lena snurrede om på hælen og forlod ham. Hun rev døren op uden

at vende sig om. Hun bebrejdede allerede sig selv. Hun havde ikke behøvet at blive sur på Rise. Hans tip var nyttigt. Sveinung Adeler arbejdede i Finansministeriet. Der var ikke noget unaturligt i, at han deltog i en middag, hvor der var en politiker til stede. Men Rise havde på en eller anden måde antydnet, at det havde været de to *alene*. Aud Helen Vestgård var en gift, tiltrækkende kvindelig politiker. Hun optrådte med mellemrum i fjernsynet i omdiskuterede sager og kunne slynge om sig med rappe replikker, når hun blev inviteret med i satireprogrammer i den bedste sendetid. Hvis hun var ude at spise med en yngre embedsmand, ville det så komplicere tingene yderligere?

Lena skubbede overvejelserne fra sig. Uanset hvad, ville hun være nødt til at tale med Aud Helen Vestgård.

IO

Spejlet havde samme form og størrelse som et A4-ark. Rammen var smal, men kunstfærdig. Selve spejlfladen var krakeleret i kanterne. Gammelt, tænkte Gunnarstranda, alderen har sat sig i kanterne af spejlet i samme mønster som brosten. Da han betragtede billedet i spejlet, kunne han næsten ikke genkende sig selv. Kinderne bulede ud, og næsen havde fået form som en kartoffel. Spejlet var med andre ord ubrugeligt. Alligevel overvejede han at købe det. Han vidste, at Tove ville elske sådan et spejl. Det ville være den perfekte julegave til en, som var interesseret i antikviteter. Men beslutningen var alligevel ikke modnet i ham endnu. Selv om spejlet var et klenodie, kunne han ikke få sig selv til at købe det. Han satte det tilbage, undgik at få øjenkontakt med sælgeren og gik ud af butikken.

Det var blevet mørkt udenfor. Grunden til, at han overhovedet var kommet forbi antikvitetshandleren, var, at han ledte efter den bus, som Frelsens Hær benyttede i arbejdet med de tungeste misbrugere. Han var nødt til at finde ud af noget mere om den døde kvinde, Nina Stenshagen. Udfordringen bestod i at finde nogen, som vidste noget, og som samtidig var pålidelige.

Det var ikke nogen selvfølge i Nina Stenshagens miljø.

Han satte kursen mod Jernbanetorget og opdagede bussen, idet den svingede ind i Dronningens Gate. Bussen var gammel, fra firserne, og den dieseltåge, den udstødte, var tyk og sort som røgen fra brændende bildæk. Gunnarstranda præjede bussen, som kørte ind til siden og standsede. Den forreste dør blev åbnet, og Gunnarstranda sprang på.

Der var næsten ingen mennesker i bussen. Kun tre-fire sølle misbrugere, som sad allerbagest og spiste hver sin madpakke.

Bussen kørte videre, idet han lænede sig op ad en stang og vist sit politi-id til manden bag rattet: En mand i fyrrerne med langt, gråt hår samlet i en hestehale og iført en Frelsens Hær-uniform.

»Nina Stenshagen,« sagde Gunnarstranda.

»Hvad med hende?«

»Hun er død.«

»OD?«

Gunnarstranda rystede på hovedet. »Hun kom ind under en T-banevogn i tunnelen mellem Tøyen og Grønland i morges. Jeg prøver at kortlægge omstændighederne.«

»Ja, de omstændigheder finder du i hvert fald ikke her.«

»Kendte du hende?«

»Man kommer ikke til at kende folk som Nina, men jeg vidste, hvem hun var. Har haft noget at gøre med hende et par gange.«

Gunnarstranda holdt fast i stangen, da lyset skiftede fra rødt til grønt, og manden speedede op. »Havde hun nogen fjender?«

»Nina? Det kan jeg dårligt tænke mig. Hun havde nok at gøre med at overleve, den stakkel. Ingen fjender – medmindre hun da havde scoret en eller andens morgenfix.«

Gunnarstranda kiggede ned bag i bussen. En af passagererne sendte en karton kakaomælk rundt.

»Er det sandsynligt?«

»Hvilket?«

»Var Nina typen, der stjal stof fra andre?«

Manden bag rattet smilede til Gunnarstranda, som om svaret var indlysende.

»Kender du navnet på nogen af dem, hun hang ud med?«

»Hun havde en kæreste. Det har hun haft længe. Stig. Det er også en tragisk historie. Engang gik Nina på Metadon. For fem-seks år siden. Hun prøvede at blive afvænnet. Stig har aldrig været på Metadon. Så gik det, som det måtte gå. Vent lige, så skal jeg høre.« Han vendte sig om og råbte ned til bageste sæde: »Er der nogen af jer, der ved, hvor Stig holder til, Stig Eriksen, ham der er sammen med Nina?«

Ingen svarede. Men en af dem rejste sig og kom stavrende frem gennem bussen.

»Er der ikke andet?« spurgte Gunnarstranda chaufføren. »Hun havde en kæreste, prøvede at blive stoffri, men ud over det? Hvordan havnede hun i misbruget? Hvor kom hun fra? Talte hun for eksempel med dialekt?«

»Nina var en Oslopige.«

»Fortid? Tidligere arbejdspladser?«

Chaufføren trak på skuldrene. Han standsede bussen for rødt lys. »Ingen anelse.«

»Men det ved jeg,« sagde fyren, som havde sluttet sig til dem fra bagtroppen. En mager mand med et voldsomt rynket ansigt. Han lænede sig op ad ryggen på et sæde og rullede en cigaret med rystende hænder.

Gunnarstranda betragtede ham, mens han stak smøgen ind mellem læberne og tobakspakken ned i bukselommen. Den røde blanding. Det mærke havde han selv røget – engang.

»Nina arbejdede i T-banen,« sagde fyren med cigaretten vippende mellem læberne. »Dengang hun var sikker på hænderne, kørte hun Østensjøbanen i flere år. Skifteholdsarbejde, du ved. Så får man søvnproblemer, og så begynder man med piller, og så begynder man at blande, og så kan man ikke få flere recepter, og så må man købe pillerne på gaden. Til sidst ender de alle sammen ligesom os.« Han smilede og blottede en række mørke tandstumper i underkæben. »Så galt kan det gå.«

Chaufføren åbnede døren for ham. Manden stod af. »Pas på jeres børn,« råbte han op til Gunnarstranda og chaufføren. Så var han forsvundet.